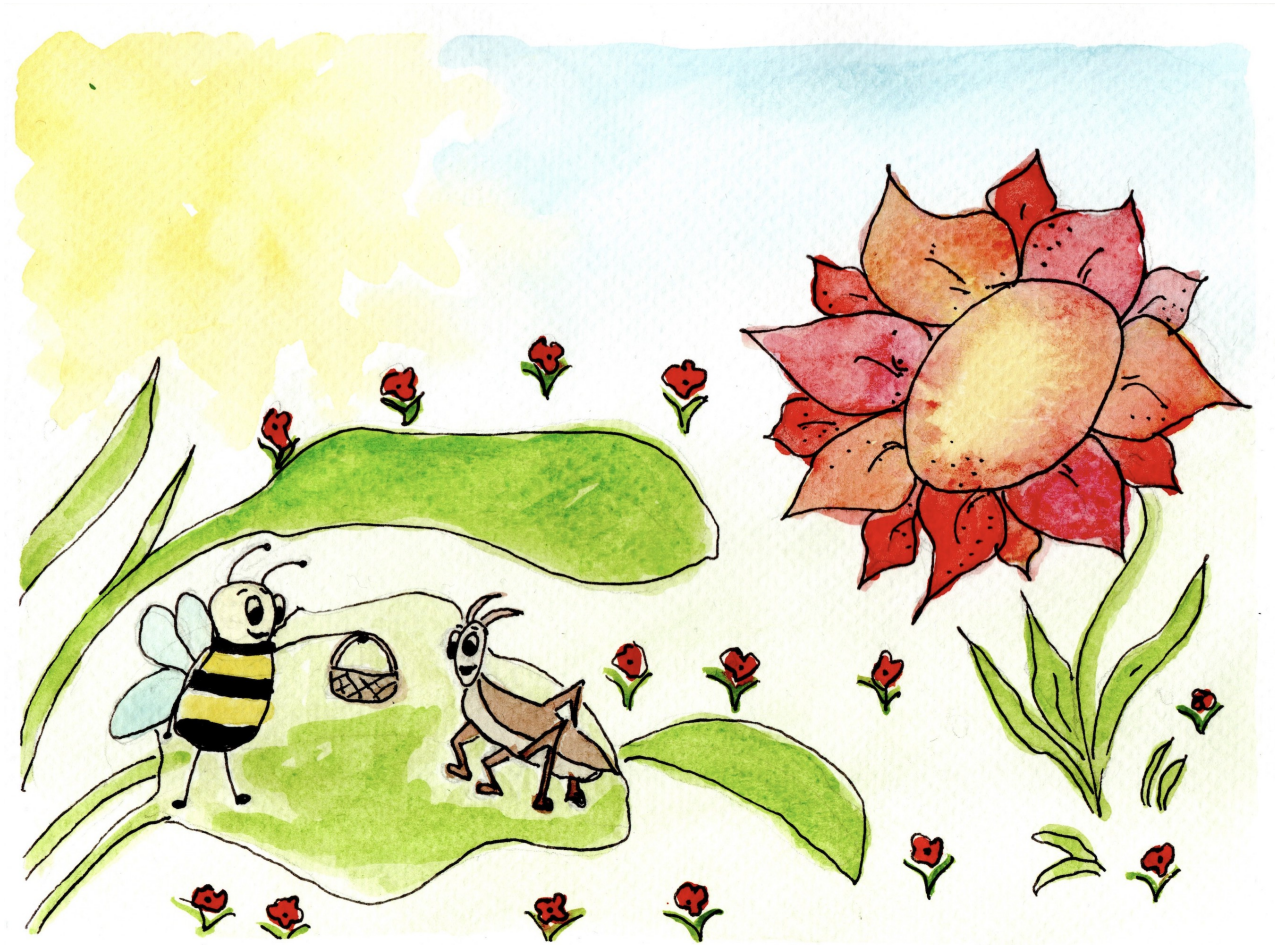

A méhecske, aki világgá ment, hogy megtalálja a legszebb virágot

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy méhcsalád. Mindenki nagyon szorgalmas volt. Reggeltől estig keresték-kutatták a virágokat, ahonnan begyűjtötték a finom virágport. Mindenkinek telelett a kis kosárája, egyedül egy méhecske repült csak haza minden este üres kosárával, szomorúan.

Pedig Simli, a méhecske nagyon szorgalmas volt, sietett, hogy rászálljon a virágocskára, de mire odaért, mindig megelőzte egy másik, gyorsabb méhecske. Egész nap igyekezett, keresett egy újabb virágot, de mire odaért és fékezett, hogy leszálljon, elzúgott mellette egyik kis társa, és már gyűjtötte is a virágport... Simli teljesen elfáradt estére, de mégsem sikerült egy szemnyi virágport sem gyűjtenie. Végül, egyik reggelen bejelentette:

– Én bizony elköltözők! Világgá megyek!

– De hát hová mennél? – kérdezték a többiek.

– Oda, ahol a legszebb virágok nyílnak, és nekem nyílik majd mind közül a legpompásabb! – Ekkor Simli nagyot dobbantott, és a többiek legnagyobb meglepetésére elrepült...

Repült, repült a mi kis méhecskénk a nagy rét közepén. Eközben a nap melegen sütött, és Simliről folyt a víz, éhes is volt, el is fáradt.

– Na, – gondolta – itt most leszálok megpihenni.

Landolás közben lehuppant egy nagy lapulevélre. Ott pihegett, törölgette a homlokát, amikor odaugrott mellé egy szöcske.

– Hát te ki vagy? – kérdezte. – Nem láttalak még erre!

– Simli vagyok, a méhecske, és éppen világgá repülök, csak meg kell pihennem kicsit. És te ki vagy?

– Bugri vagyok, a szöcske, és ez az én lapulevél pihenőhelyem! De szívesen megosztom veled! – mondta kedvesen a méhecskének. Simli elővette a kis kosárcáját, leterített egy kendőcskét, és kipakolta a hamuban sült virágpogácsákat.

– Vegyél te is belőle! – invitálta Bugri szöcskét.

– Köszönöm! – mondta Bugri mókásan.

Az ebéd nagyon finom volt, közben sokat beszélgettek, és nagyon összebarátkoztak. Bugri ezt kérdezte Simlitől:

– Miért repültél világgá?

Simli elmesélte neki a történetét, Bugri pedig nagyon megsajnálta a szegény méhecskét.

– Ha van kedved, aludj itt nálam!

– Nagyon köszönöm, szívesen itt alszom! – felelte Simli.

Reggel aztán a napocska sugarai ébresztették a két jó barátot. Amikor Simli kinyitotta a szemét, még meg is dörzsölte, mert nem hitte el amit lát... Egy gyönyörű virágos rétet látott, a közepén a legszebb virággal. Rögtön felkapta a kosárcáját, és már ment is gyűjteni a virágpogácsákat. Nagyon finom méz lett belőle, amivel aztán a barátját, Bugrit is megtudta kínálni.

– Ilyen finomat még nem ettem! – mondta hálásan Bugri.

Innentől kezdve Simli kosárcája minden nap tele lett, és soha többé nem maradt hoppon. Nem csak a legszebb virágot találta meg, hanem a legjobb barátot is!

Itt a vége, fuss el véle!

Eszti-mami meséje

